

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 18 września 2014 roku P. B. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą P.” Firma Handlowa (...) wniósł, w postępowaniu upominawczym, o orzeczenie nakazem zapłaty, że (...) sp. z o.o. sp. k. powinna zapłacić na jego rzecz kwotę 148 117,72 zł wraz z odsetkami od kwot i dat szczegółowo opisanych w pozwie z tytułu zapłaty ceny sprzedaży określonej w umowie sprzedaży linii lakierniczej do malowania proszkowego aluminium, kosztów utrzymania w okresie do dnia wydania przedmiotu umowy – to jest czynszu najmu i kosztów jej eksploatacji oraz kwotę 64 172,36 zł wraz z odsetkami od kwot i dat szczegółowo opisanych w pozwie z tytułu usług malowania proszkowego. Powód wniósł ponadto o zwrot kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż dnia 31 października 2013 roku powód i pozwany zawarli umowę sprzedaży, której przedmiotem było przeniesienie własności używanej linii lakierniczej do malowania proszkowego aluminium za cenę sprzedaży w wysokości 408.900,00 zł, powiększoną o VAT według obowiązującej stawki. W związku z powyższym pozwany był zobowiązany wobec powoda do zapłaty z tytułu ww. umowy kwoty brutto w wysokości 502.947,00 zł. Zgodnie z ustaleniami stron, cena sprzedaży miała zostać zapłacona w ośmiu ratach, płatnych w terminach i wysokościach określonych w § 3 pkt 2 ppkt (i) – (viii) umowy. (k.5)

Nadto, powód i pozwany w § 2 pkt 7 umowy dokonali ustaleń, na podstawie których powód zobowiązał się do zapewnić pozwanemu, w terminie do dnia wydania przedmiotu umowy, nieograniczony dostęp do linii lakierniczej, celem jej używania, zgodnie z przeznaczeniem, w zamian za co pozwany zobowiązał się do ponoszenia w całości wszelkich kosztów związanych z utrzymaniem przedmiotu umowy, w tym w szczególności kosztów mediów, w wysokości wskazanej w refakturze, wystawionej przez powoda po upływie ww. terminu używania linii lakierniczej przez pozwanego.

W wykonaniu umowy powód wystawił faktury VAT, z których do zapłaty pozostała kwota dochodzona pozwem – to jest 148 117,72 zł wraz z odsetkami. Należność pozwanego, pomimo upływu terminu zapłaty i wezwania do zapłaty nie została uiszczona na rzecz powoda. (pozew k.5, k. 9-19)

Ponadto, powód wskazał w pozwie, iż pozwany do dnia wytoczenia powództwa nie uiszczył należności Powoda z tytułu świadczonych przez pozwanego usług malowania proszkowego, co udokumentowano trzema wystawionymi przez Powoda fakturami VAT, z których pozostała do zapłaty kwota w wysokości 64.172,36 zł. Powód wskazał, że również i w tym przypadku termin zapłaty należności upłynął bezskutecznie. (pozew k. 5,6, k. 20-22, k. 29)

W dniu 20 listopada 2014 r. wydany został nakaz zapłaty zgodny z żądaniem pozwu. (nakaz k. 43)

Pozwany dnia 11 grudnia 2014 r. skutecznie wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty. Pozwany potwierdził w nim w sposób dorozumiany okoliczności współpracy storn wskazane w przez powoda w pozwie. Nie kwestionował okoliczności i zasadności wystawionych przez Powoda, faktur VAT. Pozwany uzasadniając sprzeciw stwierdził jednakże, że strony dokonały wzajemnych rozliczeń w taki sposób, iż pozwany nie pozostaje dłużnikiem powoda, zaś dowody na powyższe (stosowne wpłaty) zostaną złożone przez pozwanego do dnia wyznaczonego na rozprawę. Pozwany nadto zarzucił, iż powód nie wykazał należyście sposobu obliczenia dochodzonych odsetek od kwot dochodzonych pozwem, czym naruszył dyspozycję art. 6 k.c. W związku z powyższym pozwany uznał, że pozew wniesiony przeciwko niemu jest bezzasadny i ze względu na to powinien ulec oddaleniu. (sprzeciw k. 466 – 467)

Powód dnia 4 lutego 2015 r. w piśmie stanowiącym ustosunkowanie się, na zobowiązanie sądu, co do treści wniesionego przez pozwanego sprzeciwu, podtrzymał w całości stanowisko wyrażone pozwem, zaprzeczył twierdzeniom pozwanego, jakoby uregulował on dochodzone pozwem należności względem powoda oraz wskazał, iż za chybiony uznać należy zarzut naruszenia art. 6 k.c, gdyż podstawą żądania odsetek w niniejszej sprawie są kwoty, które wynikają z załączonych do pozwu dokumentów, w szczególności faktur VAT oraz potwierdzeń dokonanych przez

pozwanego przelewów. Powód wskazał również, iż wobec braku podjęcia faktycznej obrony przez pozwanego, jedynym celem jego działania jest przewlekanie postępowania. (k. 78-79)

W dniu 2 marca 2015 roku powód złożył pismo procesowe wraz z wnioskiem o udzielenie zabezpieczenia roszczenia pieniężnego w kwocie 280,776,78 zł (k. 86) oraz zasądzenie kosztów postępowania zabezpieczającego.

Postanowieniem z dnia 13 marca 2015 roku sąd zabezpieczył roszczenie powoda poprzez zajęcie ww. wierzytelności na rachunku bankowym pozwanego oraz oddalił wniosek o zasądzenie kosztów postępowania zabezpieczającego. (k.90)

Pozwany dnia 27 kwietnia 2015 roku złożył zażalenie na postanowienie sądu z dnia 13 marca 2015 roku, wskazując na naruszenie przepisu art. 731 k.p.c. W uzasadnieniu wskazał, iż zgodnie ze ww. wskazanym przepisem zabezpieczenie nie może zmierzać do zaspokojenia roszczenia w całości, co zdaniem pozwanego ma miejsce w niniejszej sprawie. Sprzeciwił się nadto dochodzeniu przez powoda kwoty przewyższającej 148.117.12 zł – jako, że tylko ta kwota jest należna powodowi z tytułu umowy sprzedaży z dnia 31 października 2013 roku oraz zaprzeczył, jakoby kwota 64.172,37 zł była należna powodowi z tytułu wykonanych usług malowania proszkowego, albowiem zdaniem pozwanego, powód nie udowodnił zakresu prac, ich odbioru oraz nie załączył faktur za media. Pozwany przyznał ponadto okoliczność, iż pozostaje dłużnikiem powoda w zakresie kwoty 148.117.12 zł. (k. 109-110).

W dniu 30 lipca 2015 roku Sąd Apelacyjny w Łodzi, I Wydział Cywilny oddalił zażalenie pozwanego. (k. 166)

W dniu 26 października 2015 pozwany złożył pismo przygotowawcze, w którym wskazał, iż uznał powództwo w zakresie kwoty 148.117.12 zł oraz, że w dalszym ciągu stoi na stanowisku, iż w zakresie kwoty 64.172,37 zł powództwo nie zostało przez powoda udowodnione. Wskazał, iż wielokrotnie zwracał się do powoda o wykazanie, za jakie konkretnie prace, które wykonał powód, została naliczona dana kwota. Wskazał ponadto inne faktury, które zostały uregulowane przez pozwanego, a z których miało wyraźnie wynikać, czego dotyczą. Zdaniem pozwanego wskazanie „za komplet” jest niewystarczające, gdyż powód powinien wskazać jednostkę miary, cenę za metr oraz ilość i wobec tego powód dopuścił się naruszenia art. 6 k.c., a w związku z tym roszczenie w tym zakresie jest nieudowodnione. (k.179-181)

Powód w odpowiedzi na pismo pozwanego z dnia 26 października 2015 roku złożył, dnia 3 listopada 2015 roku, pismo, w którym podniósł w szczególności, iż twierdzenia pozwanego są niezgodne z rzeczywistością oraz spóźnione i jako takie nie powinny zostać uwzględnione. (k. 187-189)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strony prowadzą działalność gospodarczą, w ramach której zawarły umowę sprzedaży linii lakierniczej do malowania proszkowego aluminium. Powód, zgodnie z umową wystawił fakturę na cenę sprzedaży określoną w umowie, która miała zostać zapłacona w ośmiu ratach, płatnych w terminach i wysokościach określonych w § 3 pkt 2 ppkt (i) – (viii) umowy. Pozwany uiszczył trzy pierwsze raty w łącznej wysokości 346.147,00 zł. (umowa k. 9-14, faktury k.17-18, okoliczności niesporne k. 23-27)

Dodatkowym zobowiązaniem powoda wynikającym z zawartej pomiędzy stronami umowy było umożliwienie pozwanemu nieograniczonego używania przedmiotu sprzedaży, w terminie do dnia wydania przedmiotu umowy, w zamian za co pozwany zobowiązał się do ponoszenia w całości wszelkich związanych z tym kosztów, na warunkach określonych w umowie. Pozwany nie wykonał ciążącego na nim zobowiązania, bowiem nie uiszczył kwoty należnej powodowi za miesiąc grudzień 2013 roku w wysokości 9.317,72 zł. (faktura k. 19)

Ponadto strony zawarły dodatkową umowę, na podstawie której powód dokonywał na rzecz pozwanego prac polegających na malowaniu proszkowym. Rzeczy będące przedmiotem lakierowania były wydawane na podstawie dokumentów WZ. Wykonanie prac dokumentowane było fakturami wystawianymi przez powoda. (faktury k. 20-22 i k.181-184, dokumenty WZ k. 195-207)

Trzy wystawione przez powoda faktury VAT nie zostały uregulowane przez pozwanego, z tego dwie w całości, zaś na poczet jednej z przedmiotowych faktur pozwany dokonał zapłaty częściowej. Z inną z tych faktur powód dokonał kompensaty wzajemnej wierzytelności z tytułu wierzytelności pozwanej stwierdzonej fakturą nr (...)) (dowód wpłaty k. 28, pismo k. 29, okoliczność niezaprzeczona)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o załączone do akt sprawy dokumenty prywatne. Ich prawdziwość nie budzi w ocenie Sąd wątpliwości i nie była kwestionowana, jako że zarzuty pozwanej odnosiły się jedynie do faktu wykonania prac stwierdzonych tymi fakturami, a nie samych dokumentów.

Z uwagi na nieusprawiedliwione niestawiennictwo przedstawicieli strony pozwanej, na podstawie art. 302 k.p.c., Sąd pominął dowód z przesłuchania stron, uznając, iż strona pozwana niestając na rozprawie pozbawiła się możliwości przeprowadzenia tego dowodu, który w świetle treści art. 299 k.p.c. ma charakter fakultatywny i uzupełniający. Skoro sama strona pozwana, która przeczyła okolicznościom podnoszonym przez powoda z dowodu tego zrezygnowała, to przesłuchiwanie powoda, którego stanowisko potwierdzały przedstawione przez niego dowodu z dokumentów uznać należało za zbędne.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje

Powództwo jako uzasadnione zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Wskazać należy w pierwszej kolejności, iż co do uznania przez pozwanego powództwa w części – to jest w zakresie kwoty 148.117.12 zł. Roszczenie w tym zakresie oparte jest na przepisie art. 535 k.c.

Sąd Okręgowy nie powziął jakichkolwiek wątpliwości w zakresie zgodności oświadczenia pozwanego z prawem lub zasadami współżycia społecznego, ani też nie ustalił ażeby miało zmierzać ono do obejścia prawa, a w związku z tym, zgodnie z normą wyrażoną art. 213 § 2 k.p.c., nastąpiło związanie Sądu Okręgowego uznaniem powództwa w niniejszej sprawie. Taki stan rzeczy pociągnął za sobą doniosłe skutki procesowe, do których należało pominięcie przez Sąd w dalszej części, postępowania dowodowego co tego fragmentu i wydanie wyroku uwzględniającego powództwo w zakresie uznania przez pozwanego powództwa oraz nadanie z urzędu przez Sąd Okręgowy wyrokowi w tej części rygoru natychmiastowej wykonalności, na podstawie art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c. Uznanie kwoty głównej przez pozwanego oznaczało również uznanie świadczenia ubocznego w postaci odsetek dochodzonych w pozwem. Stosownie bowiem do przepisu art. 481 § 1 i 2 k.c., w przypadku gdy dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody, nawet gdyby opóźnienie było wynikiem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności, zaś w przypadku, gdy wysokość odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, przysługują odsetki ustawowe. Konstrukcja tego przepisu daje więc podstawę do przyjęcia, że prawo do odsetek przysługuje z mocy samej ustawy. Przy zasądzeniu należności głównej, a więc po wykazaniu samej zasadności roszczenia, odsetki za czas opóźnienia przysługują więc z mocy prawa, stanowiąc swego rodzaju sankcję wobec niespełnienia świadczenia w terminie. Wobec wyraźnego żądania pozwu, należało więc zasądzić ustawowe odsetki od zasądzonej należności głównej, od dat i wysokości wskazanych w pozwie do dnia zapłaty¹.

Co się tyczy zaś pozostałej, dochodzonej pozwem kwoty - to jest 64.172,36 zł, w świetle twierdzeń i stanowisk stron należało uznać, iż strony łączy umowa o dzieło (art. 627 k.c.). Biorąc pod uwagę okoliczności i charakter współpracy stron, przyjęto, iż wzajemne świadczenia stron polegały na tym, iż powód zobowiązał się do osiągnięcia określonego rezultatu w postaci proszkowego pomalowania (polakierowania) określonych przedmiotów, a zatem do wykonania określonego dzieła, pozwany zaś - do zapłaty wynagrodzenia. Określone w powyższy sposób świadczenia charakterystyczne są dla umowy o dzieło, której regulacja znajduje się w przepisach art. 627 i n. k.c. Już w pierwszym przepisie - to jest wskazanym powyżej art. 627 k.c. znajduje się definicja umowy o dzieło, zgodnie z którą przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia. Wynika z niej zatem, iż w przypadku wykonania umowy - zapłata wynagrodzenia przez zamawiającego stanowi jego podstawowy obowiązek. Co do ustalenia wysokości wynagrodzenia przysługującego powodowi, w niniejszej sprawie, znajdzie zastosowanie zdanie pierwsze art. 628 k.c. - wysokość wynagrodzenia za wykonanie dzieła można określić przez

wskazanie podstaw do jego ustalenia. W spornych fakturach wystawionych przez powoda, znajdują się niezbędne dane, stanowiące podstawy do ustalenia wysokości wynagrodzenia, w szczególności poprzez wskazanie jednostki miary, jak również jednostkowej ceny netto.

Stanowisko strony, iż dane wskazane w trzech spornych fakturach nie stanowią dostatecznej podstawy do ustalenia wynagrodzenia - w przeciwieństwie do innych faktur wystawionych z tytułu umowy o dzieło przez powoda, które pozwany zapłacił, Sąd potraktował jedynie jako przyjętą na potrzeby niniejszego procesu linię obrony zmierzającą do odroczenia chwili zapłaty całości roszczenia.

Zauważyć należy bowiem, iż faktura nr (...) zawiera opis przedmiotu usługi (tak jak inne faktury wystawiane przez powoda z tytułu lakierowania, niekwestionowane przez pozwaną - por k. 22 oraz k. 181-184), a mimo to jest kwestionowana przez pozwaną.

W ocenie Sądu faktury te zawierały dane umożliwiające weryfikację i zakres prac. Dostrzeżenia wymaga okoliczność, iż pozwany w istocie nie kwestionował podstawy żądania tego wynagrodzenia, a więc samego wykonania umowy. Nie twierdził w szczególności, iż strony nie dokonywały ustaleń w zakresie zawartej ustnie umowy o dzieło, w następstwie których doszło do wykonania umowy i wystawienia spornych faktur – przeciwnie - kwestionował jedynie zasadność wykonywania poszczególnych prac i ich zakres, a mimo to uiszczył kwotę 8.088,97 zł, na poczet zapłaty wynagrodzenia powoda z jednej ze spornych faktur, wskazując w tytule przelewu „ (...) – część”. (k.28) Pozwana nie kwestionowała też faktu dokonania przez powoda rozliczenia części ceny z faktury nr (...) w drodze kompensaty (potrącenia) z jej wzajemną wierzytelnością z innego tytułu. Pozwany wskazywał nadto, iż wielokrotnie zwracał się do powoda o udokumentowanie poniesionych kosztów, wskazanie konkretnie wykonanych prac, jednakże nie przedstawił dowodów potwierdzających przedstawienie tych żądań powodowi, co może świadczyć o tym, iż z takimi wnioskami nie występował, a więc w istocie nie kwestionował ani wykonania samej umowy, ani też zasadności i wysokości poszczególnych faktur.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy nie dał wiary zarzutom pozwanego. Zdaniem Sądu, w niniejszej sprawie, zgromadzony materiał dowody – pomimo braków innych wniosków dowodowych na okoliczność wykonania tych prac poza przedstawionymi fakturami i dokumentami WZ - daje podstawę do przyjęcia, iż doszło do wykonania kwestionowanych prac, a pozwany poprzez przyjęcie i zaksięgowanie faktur uznał wynagrodzenie powoda z tytułu umowy o dzieło za zasadne i należne w określonej w spornych fakturach wysokości. Zarówno fakt częściowej zapłaty za jedną z kwestionowanych przez pozwaną faktur (a mimo to w chwili obecnej podważanie tej faktury), niezaprzeczenie potrącenia części ceny z drugiej (a mimo to w chwili obecnej podważanie tej faktury) oraz przedstawione dokumenty wydania rzeczy będący przedmiotem lakierowania, jak i wreszcie okoliczność, że jedna z tychże faktur zawiera dane co do przedmiotu usługi (a mimo to w chwili obecnej jest też podważana), przemawia w ocenie Sądu za tezą, iż zarzuty pozwanego co do tych faktur zostały przygotowane tylko i wyłącznie na potrzeby niniejszego sporu.

W świetle powyższego i nie kwestionowanej przez pozwanego okoliczności współpracy stron i wykonywania przez powoda licznych usług lakierowania, Sąd uznał, na podstawie art. 231 k.p.c., że dopuszczalne i uzasadnione w sprawie jest przyjęcie domniemania faktycznego, że strona powodowa wykonała na rzecz pozwanej także i prace objęte tymi fakturami.

Konsekwencją takiego stanu rzeczy było przyjęcie przez Sąd, za prawidłowy, sposobu wyliczenia wysokości należności dochodzonej pozwem jak i odsetek, wskazanych przez powoda i zasądzenie roszczenia w całości, zgodnie z żądaniem pozwu. Wystawione przez powoda faktury były bowiem skutkiem zawarcia i wykonania istniejącej pomiędzy stronami umowy, zaś przypisanie fakturze charakteru wezwania do zapłaty – co miało miejsce w niniejszej sprawie - dotyczy tych sfer stosunku cywilnoprawnego, jakimi są wymagalność roszczenia i termin jego zapłaty. Podstawą orzeczenia o odsetkach były przepisy art. 481 § 1 k.p.c. w zw. z art. 535 k.c. i art. 642 § 1 k.c.

Końcowo, wskazać należy, na przepis art. 6 § 2 k.p.c. (wyrażający zasadę szybkości postępowania, zgodnie z którym nie tylko na sądzie spoczywa powinność przeciwdziałania przewlekłości postępowania i dążenia do jak najszybszego rozstrzygnięcia sprawy, ale obowiązki o takim charakterze włożone zostały na również na strony i uczestników

postępowania, a w związku z tym obowiązani są oni przytaczać wszystkie okoliczności faktyczne i dowody bez zwłoki, aby postępowanie mogło być przeprowadzone sprawnie i szybko) oraz na przepis art. 207 § 6 k.p.c. (stwierdzający wprost, że sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności). Wobec brzmienia wskazanych przepisów, budząca wątpliwości aktywność powoda w postępowaniu co do sposobu przedstawiania twierdzeń i dowodów w zakresie braku zasadności roszczeń powoda, jeśli nawet uznane zostały by przez Sąd za istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, na etapie postępowania, na którym zostały zgłoszone, należałoby i tak uznać za spóźnione.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu obciążając nimi w całości stronę pozwaną. Na sumę zasądzonych kosztów złożyły kwota 10615 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, kwota 200 zł tytułem dwóch opłat od wniosków o udzielenie zabezpieczenia, kwota 7217 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika strony powodowej (na podstawie § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2000 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (...)) (t.j. Dz.U. z 2013 r. poz. 461, dodatkowo wraz z opłatą skarbową), kwota 3600 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika powoda za reprezentowanie powoda w sprawie dwóch wniosków o udzielenie zabezpieczenia (ustalone odpowiednio w wysokości 50% wynagrodzenia na podstawie § 11 ust 1 pkt 7 in fine ww. rozporządzenia, zasądzone na podstawie wniosków zawartych w pismach z 27.02.2015 r. k. 86 i z 4.05.2015 r. k. 117), kwota 900 zł wynagrodzenia za zastępstwo w postępowaniu zażaleniowym (ustalona w wysokości 50% z 50% (czyli 25%) wynagrodzenia na podstawie § 13 ust 2 pkt 2 w zw. z § 11 ust 1 pkt 7 in fine ww. rozporządzenia zgodnie z wnioskiem zawartym w piśmie z dnia 27.05.2015 r. k.161), co łącznie dało kwotę 22532 zł. Wobec nie złożenia przed zamknięciem rozprawy wniosku o przyznanie innych kosztów, a w szczególności wobec nie złożenia wniosku o przyznanie innych kosztów postępowania zabezpieczającego i nie przedstawienia postanowienia komornika o ustaleniu wysokości kosztów postępowania zabezpieczającego Sąd w rozstrzygnięciu o kosztach procesu nie orzekał o kosztach opłaty za postępowanie zabezpieczające. Wniosek w tym zakresie został złożony (wraz z kopią postanowienia komornika) dopiero w dniu 24 listopada 2015 r. i będzie przedmiotem odrębnego rozstrzygnięcia.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie powołanych wyżej przepisów, należało orzec jak w sentencji.

z/

1. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełn. stron,
2. zwrócić się do komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Zgierzu J. P. o pilne nadesłanie akt KM 111/15,
3. przedstawić do decyzji z aktami z pkt 2.

2015-12-07